

[Morten Lange.]

fordeling, om, hvad temaet måtte formodes at være. Den var rettet til budget- og økonomiministeren, og vi besluttede derfor, at skulle der være mening i forespørgslen, måtte det dreje sig om disse loves administration og koordination, hvilket der jo kunne være en rimelig årsag til at behandle her. Det er det, jeg vil holde mig til.

Forespørgerens begrundende tale gav ikke yderligere oplysninger. Forespørgerens indlæg var en gentagelse af de argumenter, som hører hjemme ved diskussionen af en konkret lovgivning om levnedsmidlerne, og jeg synes, det vil være ubilligt og urimeligt, at økonomi- og budgetministeren skal være den, vi henvender os til i den slags anliggender. Det kan være svært nok endda, men som jeg skal komme tilbage til om lidt, der er formodentlig i virkeligheden den bekymrende side af sagen, at der ingen ressortminister er. Imidlertid må vi naturligvis være ministerens formodentlig talrige sekretærer taknemlig for de oplysninger, som han trods alt havde fundet i sagen som en helhed, og som jo dog også i væsentlig grad koncentrerer sig om den administrative side af sagen, selv om vi også fik at vide, at den bedre sammensætning af kosten også var relevant; det var for mig her mest relevant, hvis vi kunne få forbud mod kaffe med wienerbrød, men det er et indskud over for sagens realitet.

Det forekommer mig, at det, som vi bør koncentrere os om i dag, er spørgsmålet om levnedsmiddelovgivningens administration og spørgsmålet om, hvordan vi bedømmer det resultat, som er kommet ud af de talrige forhandlinger, man åbenbart har ført på sædvanlig vis imellem ministerierne om, hvem der nu skulle have fornøjelsen af at beholde hvad, og hvem der skulle overtage hvad.

Jeg kan indledningsvis erklære, at jeg er ganske enig med fru Dagmar Andreasen i, at den, man kan jo ikke kalde det studehandel, så fornærmer man parterne, men skal vi så sige disse pæne små rokokker, man har foreslået, er ganske utilfredsstillende. Jeg vil for det første mene, at det næppe er klogt og rigtigt at lade landbrugsministeriet være en kontrollerende faktor. Landbrugsministeriet er af gode grunde så nært beslægtet med landbruget, at det ikke er den rig-

tige kontrolinstans. Vi får alt for megen erhvervssammenblanding ud af det, og det ville være lykkeligt, hvis det kunne høre op med en omlægning på det administrative område.

På den anden side: ideen om at overføre en del af det lovgivningsmæssige grundlag til forureningsministeriet anser jeg heller ikke for at være nogen lykkelig løsning. Forureningsministeriet er en ny sag. Der er nogle meget store og meget presserende opgaver, der skal klares, eksempel på virkelig ægte og ganske farlig forurening. Jeg opfatter fødevarerforureningen som en, skal vi sige forholdsvis mindre sag i forureningsperspektivet, men en meget stor og besværlig sag i administrativ og kontrolmæssig henseende. Jeg synes, det er en urimelig belastning af forureningsministeriet, at man vil lægge et så betydeligt lovgivningsområde ind under dets område. Jeg tror ikke, det er hensigtsmæssigt, rent bortset fra at det altså heller ikke lyder kønt, men det er måske et mindre hensyn.

Vi må derfor rejse spørgsmålet: hvordan skal dette system egentlig arrangeres? For den skitse, vi hidtil har set, er såmænd ikke så forfærdelig meget bedre end det temmelig kaotiske, vi har i øjeblikket, hvor denne lovgivning sorterer under landbrugsministeriet, fiskeriministeriet, handelsministeriet, indenrigsministeriet, nu altså også forureningsministeriet, formodentlig også justitsministeriet, formodentlig ikke kirkeministeriet, men ellers næsten under alt, hvad som kunne findes. Det er nok et spørgsmål, som fortjente en noget mere dybtgående debat, om den korrekte ressortafgrænsning ville være et sundhedsministerium, som havde en meget betydelig opgave, der i vid udstrækning i dag administreres under indenrigsministeriet, men som kunne samle en række ting, der ville trække på specialister og sagkyndige af samme type og sammenfatte en lang række af de ting, som med fordel kan behandles sammen.

Man kan naturligvis vælge den anden udvej, som fru Dagmar Andreasen foreslog: at samle sig omkring et levnedsmiddelministerium; det kan og lade sig gøre, det er også en udvej, men jeg er ikke helt sikker på, at man her vil kunne afrunde alt det, som naturligt hører sammen.

Jeg skal altså ganske kort sige, at betyd-